

τοῦ κυβερνήτου, τῶν ἐπιβατῶν, ἔτι δὲ καὶ ἐκείνων ὄσοι ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ τὸ γνωρίσωσι.

Διὰ πάντα τὰ ἄψυχα ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα μεταχειρίζεται τὸ οὐδέτερον ἄρθρον, καὶ μόνον διὰ τὰ πλοῖα τὸ ἀρσενικὸν ὡς ἂν εἶχον ψυχὴν. Οἱ διὰ θαλάσσης ταξιδεύσαντες ἐννοοῦσι τὴν ἐξάφρῃσιν ταύτην.

Τοσοῦτῳ δὲ γενικῇ εἶναι ἡ λατρεία τῆς ναυτιλίας ἐν Ἀμερικῇ, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἐργαστήριον, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς τοίχους νὰ μὴ κρέμονται αἱ εἰκόνας τῶν κυριωτέρων πλοίων, πλησίον τῆς σκούρας τοῦ Κ. Στέβενς. Τὸ περιφανὲς τοῦτο πλοῖον ἐνίκησε τὰ ἀγγλικὰ μεταβαίνον ἀπὸ Νεοεβοράκου εἰς Ἀγγλίαν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις τὴν μεταξὺ τῶν Ἀμερικανῶν καὶ τῶν Ἀγγλῶν ἀμιλλαν' ἐγὼ δὲ καὶ οἰκταίρω ἐκ βάθους καρδίας τοὺς ἐπιβάτας τῶν ἀμερικανικῶν πλοίων τῶν ἀπαντῶντων ἀγγλικὰ' διότι ὁ Ἀμερικανὸς προτιμᾷ νὰ συντριφθῇ, νὰ καῖ, νὰ καταποντισθῇ παρὰ νὰ νικηθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ. Ἀρχαῖός τις ναύτης ἐν Βοστώνῃ ἐγένετο ἐξ ἀπελπισίας ἱερεὺς, διότι τρία ἀγγλικὰ πλοῖα ὑπερέβησαν αὐτὸν εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Ἰνδίας. «Ἐπρωτίμων, ἔλεγε, νὰ πνιγῶ ὁμοῦ μὲ τὸ πλοῖόν μου, παρὰ νὰ πάθω ὅ,τι ἔπαθα' ἀλλ' ἐπειδὴ ἄλλως ἔδοξε τῷ Θεῷ, ἀφιερῶθην ὁλόκληρος εἰς αὐτόν.»

Τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιον τὸ διαπλεῦσαν τὸν Ἰκεανὸν ἀπὸ τοῦ νεωτέρου εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον, ὑπῆρξε τὸ ἀμερικανικὸν *Σαβάννα*, χῶρησιν ἔχον 330 τόννων. Ἀναχωρήσαν ἐκ *Σαβάννας* (Γεωργία) τὴν 26 Μαΐου 1819, ἐφθασεν εἰς Λίβερπουλ μετὰ εἰκοσιπέντε ἡμέρας, ἐξ ὧν κατὰ μόνας τὰς δεκαοκτὼ ἐκινήθη ὑπὸ ἀτμοῦ' ἀξιωματικὸς δὲ τις τῶν ἐπ' αὐτοῦ βεβαιοῖ ὅτι μόνον δεκαοκτὼ ἡμέραι κατηναλώθησαν, καὶ ὅτι ἐξ αὐτῶν αἱ ἑπτὰ εἶδον ἐργαζομένην τὴν μηχανὴν' ἀναμφισβήτητον δὲ εἶναι ὅτι, διὰ τὸν ὁδὸν μὴ τελειώσωσιν οἱ γαιάνθρακες ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἀφῆρσαν τοὺς τροχοὺς καὶ ἀνεπέτασαν τὰ ἰσία' καὶ ὅτε ἐπλησίασαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, προσήλωσαν ἐκ νέου αὐτοὺς, ὅπως προσαρμίσωσι διὰ τοῦ ἀτμοῦ ὅπως καὶ ἀπέπλευσαν.

Ἡ θεία πλοίου ἐρχομένου ἄνευ ἰστίων κατέπληξε τοὺς Ἀγγλοὺς, καὶ ὁ διοικητὴς πολεμικῆς μοίρας, νομίσας ὅτι ἐκάεστο, ἔστειλεν ἀμέσως λέμβους πρὸς βοήθειαν' ἀλλ' ὅτε ἔμαθεν ὅτι ἐλανθάσθη μετέβη μόνος πρὸς αὐτό, ὅπως παρατηρήσῃ ἐπιμελέστερον τὸ θαῦμα. Καὶ ὅτε εἰσώρμησεν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Λίβερπουλ, ἀλαλαγμοὶ χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ ὑπεδέχθησαν αὐτό' αἱ δὲ ἀρχαὶ πᾶσαι τῆς πόλεως ἔσπευσαν νὰ φιλοξενήσωσι τὸν κυβερνήτην.

Δεκαεννέα ἔτη μετὰ ταῦτα, ἤτοι τὸ 1838 ἔτος, ἀγγλικὰ ἀτμόπλοια μετέβησαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν' τὰ δὲ πρῶτα, ὁ *Σείριος* καὶ ὁ *Μέγας Δυτικὸς*, κα-

τηνάλωσαν τὸ μὲν δεκαοκτὼ, τὸ δὲ δεκαπέντε ἡμέρας.

Chi va piano va sano, λέγουσιν οἱ Ἴταλοί' οἱ Ἀμερικανοὶ ὁμῶς ἀξιοῦσιν ὅλον τὸ ἐναντίον, καὶ τὸ ἀξίωμα αὐτῶν ἐφαρμόζουσι πρὸ πάντων εἰς τὴν ναυτιλίαν' ὅπως δὲ ἐπιτύχωσιν ἐπεχείρησαν μυρίας δοκιμὰς.

Μετὰ τὸν κριμαϊκὸν πόλεμον ἢ ἐν Παρισίοις Σύνοδος κατήργησε τὴν διὰ καταδρομικῶν πλοίων πάλιν' ἀλλ' ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ συναινέσῃ' διότι ἡ κατὰ θάλασσαν δύναμις τῆς συνίσταται κυρίως εἰς τὴν ταχύτητα τῶν ἀμερικανικῶν πλοίων, τὰ ὁποῖα ἐν καιρῷ πολέμου μεταβάλλονται εὐκόλως εἰς καταδρομικά.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ δισέκτου ἔτους 1868, ὑπὸ Μαρίνου Π. Βρατοῦ. Ἔτος Η'. Ἐν Παρισίοις.

ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ δισέκτου ἔτους 1868, ὑπὸ Εἰρηναίου Ἀσωπίου. Ἔτος Β'. Ἐν Ἀθήναις.

ΧΡΟΝΟΣ, ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ δισέκτου ἔτους 1868, ὑπὸ Γ. Βαφειάδου. Ἔτος Ζ'. Δαπάναις Συμαῶν Ἀνδρεάδου. Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Εἰ καὶ πλὴν τῶν ἡμερολογίων τούτων ἐξεδόθησαν καὶ ἄλλα, ἀναγγέλλομεν μόνον τὰ ἀνωτέρω διότι οὐδὲν ἕτερον ἐστάλη ἡμῖν, καὶ διότι κατὰ τὴν καὶ πέρυσιν ἐρμηνευθεῖσαν πρὸ ἡμῶν γνώμην ὅτι κοινωφελέστερα πρὸ πάντων τὰ πονήματα ὅσα θηρεύουσι τὸν φωτισμὸν τῶν πολλῶν⁽¹⁾, θεωροῦμεν τὰ ἀνά χειρας ἄξια ἀναγραφῆς. Ἀλλ' ἂν καὶ τὰ τρία ἐπιδιώκουσι τὸν αὐτὸν σκοπὸν, φέρουσι ὁμῶς ἕκαστον ἰδίαν σφραγίδα, ἀπεικονίζουσαν τὴν κατάστασιν τῆς κοινωνίας μεταξὺ τῆς ὁποίας συνετάχθησαν. Τὸ *Ἐθνικὸν Ἡμερολόγιον* καὶ διὰ τὸν χάρτην, καὶ τὸν τύπον, καὶ τὰς εἰκόνας, καὶ τὸ τίμημα, καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν περιεχομένων, καταγγέλλει τὴν γέννησιν αὐτοῦ ἐν τόπῳ ἀφθόνους κεκτημένῳ τοῖς διανοητικοῖς καὶ χρηματικοῖς τρόποις, ἅμα δὲ καὶ πολλῶ ἀνωτέρους τῶν τῆς χώρας ἐκείνης, χάριν τῶν κατοίκων τῆς ὁποίας ἐγράφη.

Τὸ δὲ *Ἀττικόν*, ἰδὸν τὸ ὄψις ἐν Ἀθήναις, ὕβην ἀσφαλέστερον ἀνιχνεύει ὁ παρατηρητὴς τὸν βαθμὸν τῆς ἀναπτύξεως, τὰς ἐπιδόσεις, τὰς ἀνάγκας, τὰς κλίσεις τῶν ἐν τῇ ἐλευθέρῃ καὶ μὴ Ἑλλάδι ὁμογενῶν λαῶν, δὲν περιβάλλεται μὲν τὴν περιπόρφυρον

(1) Παγδ. Τόμ. ΙΖ', σελ. 471.

χλανίδα τοῦ πατρικίου, εὐπρεπὲς ὅμως καὶ αὐτὸ, καὶ σεμνὸν καὶ περὶ τὸ λαλεῖν ἐγκρατὲς εἰ καὶ ποικίλον, καὶ μετ' ἐπιστασίας συντεταγμένον, κοσμεῖται ὑπὸ δύο ἀρετῶν, αἵτινες ἰδίως ἀρμόζουσιν εἰς τὰς τοιαύτας συγγραφάς, ὑπὸ τῆς ἀρετῆς λέγομεν τοῦ προσήκοντος, καὶ ὑπὸ τῆς ἄλλης ἐκείνης ἧτις, εἴωσα χίρην τὰ πεπαλιωμένα καὶ τὰ μέλλοντα καὶ τὰ σοφά, καταγίνεται εἰς τὰ πρὸ τῶν ποδῶν, διεγείρουσα οὕτω ὅλην τὴν περιέργειαν καὶ προσηλοῦσα ὅλην τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου.

Τὸν δὲ *Χρόνον*, δημοτικώτερον τῶν δύο ἄλλων ἡμερολογίων, διὰ τὸ εἶναι προσιτώτερον εἰς τῶν πολλῶν ἢ μᾶλλον τῶν πεμπόλλων τὰς διανοίας, διότι πᾶμπολλοὶ οἱ ἐν τῇ δούλῃ Ἑλλάδι ἀγράμματοι, εἰ καὶ τάσσομεν εἰς τὴν τρίτην μοῖραν τῆς ἡμερολογικῆς πολιτείας, ὁμολογοῦμεν ὅμως ὅτι, ὡς πρὸς τὴν κοινὴν ὠφέλειαν, κατ' οὐδὲν ὑπολείπεται τῆς μέσης, ἧτις μόνη, κατὰ τοὺς ἀρχαίους, σώζει τὰς πόλεις. Καὶ τοῦτο, διότι ἐξ ἡδὴ ἔτη, κρατῶν βικτηρίαν ἀποστάλου, καὶ ταπεινὸς περιφερόμενος καὶ παρεισδύων καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐσχρατίας, ἀγωνίζεται ἢ ἀπολακτίσει τὰς ἐπὶ ἑκατὸν ἐνενηκοντα περίπου ἔτη, ἀπὸ τοῦ 1683 μέχρι τῆς σήμερον ⁽¹⁾, κατὰ μυριάδας ἐκτυπούμενας καὶ διαδιδόμενας *Ἰψηλοτάτας παρουργίας τοῦ Μπερτόλθου καὶ τοῦ ἀξίου αὐτοῦ υἱοῦ Μπερτολθίου, καὶ τοῦ Γαδάρου, τοῦ Ἀέκου καὶ τῆς Ἀλουπούς τὴν ὠραιότατην διήγησιν, καὶ τὸ Βιβλίον τὸ ὀνομαζόμενον Σπανός, καὶ τὴν Ἱστορίαν Ἑβραϊαπόβλας τῆς Μερκάδας, τὴν ὁποίαν εἰς τοὺς 1667 χρόνους, μηνὶ Ἰουλίῳ ὃ ἐκλεῖψε κρυφίως ἀπὸ τοῦς γονεῖς του, ὁποῦ ἐκάθονταν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς τόπον λεγόμενον Φανάρι, ἕνας νέος Ἀρβαρίτης λεγόμενος Δῆμος, καὶ ἄλλα τοιαύτης φύσεως ἐπιστημονικὰ καὶ ψυχοφελῆ συγγράμματα, καθωραϊζοντα τὰς βιβλιοθήκας τῶν ἡμετέρων, πρὸς ἔλεγχον τῶν περιθρυλλουμένων κατὰ τὴν Ἀνατολὴν προόδων.*

Τοιαῦτα τὰ τρία τῶν Περσιῶν, τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡμερολόγια, ὧν τὰ δύο πρῶτα περιλαμπρύνονται καὶ δι' εἰκόνων· αἱ ἐν τῷ Ἀττικῷ μάλιστα τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης ἡμῶν, φωτογραφηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Κ. Κολόμβου ἐν Ἀθήναις, τιμῶσι τὴν ἑλληνικὴν τέχνην.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΔΗΜΩΔΕΙΣ συλλεγεῖσαι καὶ ἑρμηνευθεῖσαι ὑπὸ I. Βενιζέλου δικηγόρου. Ἐκδόσις Β'. 1867.

Μετριοφρονῶν ὁ Κ. Βενιζέλος ὀνομάζει δευτέραν τὴν ἀνά χειρας ἐκδοσιν τῶν *Δημῶδων Παροιμιῶν*,

ἐνῶ δικαιώτερον θεωρητέα πρώτη· διότι ἐνῶ ἡ τὸ 1846 ἔτος δημοσιευθεῖσα συλλογὴ περιεῖχε μόνον 1500 παροιμίας, ἡ ἀνωτέρω περιέχει καὶ ὑπὲρ τὰς πέντε χιλιάδας. Ἀξιοθαύμαστος τῶντι ἡ καρτερία, μεθ' ἧς ὁ ἐκδότης συνέλεξε τοσαῦτον ἀριθμὸν παροιμιῶν, ἀποδοῦς εἰς τε τὴν γραμματολογίαν καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ὑπηρεσίαν, ἧς τινος τὴν ἀξίαν μόνοι ἴσως οἱ περὶ αὐτὰς ἀσχολούμενοι ἐκτιμῶσι δεόντως· διότι αἱ παροιμίαι, ὁμιλῶ δὲ περὶ τῶν ἡμετέρων, οὐ μόνον «λόγοι εἰσὶ βιωφαλεῖς, ἐπικρύψει μετρία πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχοντες... παρὰ πᾶσαν τοῦ βίου τὴν ὁδὸν χρησιμεύοντες,» κατὰ Μιχαὴλ Ἀποστόλιον τὸν Βυζάντιον, ἀλλὰ καὶ λέξεις καὶ φράσεις πρωτοτύπου διδάσκουσιν ἡμᾶς, καὶ τὴν πρὶν κατάστασιν τοῦ ἔθνους μαρτυροῦσι, καθὼ ἀνεπληροῦσαι ἄρθρα νόμων μὴ ὑπάρχοντων, νόμων οἵτινες μετὰ τῶν ἐντολῶν τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν παραγγελμάτων τῶν προγόνων ἡμῶν, ἀπετέλεσαν ἐπὶ αἰῶνας, ἐν ἐλλείψει ἐθνικῆς κυβερνήσεως, κώδικα ρυθμίσαντα τὴν διαγωγὴν καὶ τὰς σχέσεις ἡμῶν. Ἴδου πόθεν ὁ τόσος πλοῦτος τῶν παροιμιῶν καὶ σημειωτέον ὅτι καὶ μετὰ τὴν τοσαύτην ἐπιμέλειαν τοῦ ἐκδότης περὶ τὴν συναγωγὴν, ὑπάρχουσι καὶ ἕτεραι.

Καὶ δὲν ἐξέδοτο ἀπλῶς τὰς παροιμίας ὁ Κ. I. Βενιζέλος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τίνος περιστάσεως κατηγορεῖται ἐκάστη ἔγραψε, καὶ ἠρμήνευσε, πολλάκις δὲ καὶ ἠτυμολόγησε καὶ πρὸς ἀρχαίους παρέδωκεν. Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ χάριτος παρεκβαίνων θησαυρίζει καὶ τινὰ ἀστεῖα, οἷον τὸ ἐξῆς δημοτικὸν ἄσμα τῆς Λοκρίδος·

«Νὰ σὰς πῶ βρὲ σεῖς κορίτσια,
Ἐχετε καὶ σεῖς μιὰ χάρι,
Προῦμ προστὰ γὰ πατρευτῆτε,
Σὰν ταῖς χῆναις περπατεῖτε,
Κ' ὕστερα ποῦ πατρευόστε,
Σὰν ταῖς κλώσσαις μαζευόστε,
Ποῦ χτυποῦντε τὰ φτερά τους
Καὶ μαζεύουν τὰ πουλιά τους.
Νὰ σ' ὀρίσω παλλικάρι,
Ἐχετε καὶ σεῖς μιὰ χάρι,
Προῦμ προστὰ γὰ πατρευτῆτε,
Σὰν λεβέντες περπατεῖτε,
Κ' ὕστερα ποῦ πατρευόστε
Σὰν γαῖδάροι φορτορόστε,
Ποῦ τοὺς βάζουν τὸ σαμάρι
Καὶ τοὺς βγάζουν στὸ παζάρι (1).»

Ἴδου καὶ ἕτερον σατυρίζον εὐφυῶς τὰς φυγοπόνους οἰκοδεσποίνας·

(1) Ἡ ὑπ' ὄψιν ἡμῶν ἐκδοσις ἐγένετο τὸ 1864 ἔτος.

(1) Σελ. 216.

Ἡ γυναῖκα ἡ προκομμένη
 Τὴν Δευτέρα καὶ τὴν Τρίτη
 Ἐπαιξε μὲ τὸ Δημήτρι,
 Τὴν Τετάρτη καὶ τὴν Πέμπτη
 Ἐσαζόταν σὶν καθρέφτη,
 Τὴν Παρασκευὴ, Σαββάτο,
 Ἐπειθε καὶ ἰκοιμᾶτο,
 Καὶ τὴν Κυριακὴ ἑρώτα
 Κάνετε, γειτόνοι, βόκα;» (4)

Συγχίροντες τῷ Κ. Βενιζέλω διὰ τὸ κοινωφελές αὐτοῦ ἔργον καὶ εὐχόμενοι καὶ τρίτην πληρεστέραν ἔκδοσιν, περιλαμβάνουσιν καὶ τὰς μὴπω συλλεγίσασαι προομιᾶς, θέλομεν νομίσει καθήκον νὰ συντελέσωμεν καὶ ἡμεῖς ὅσον τὸ δυνατόν εἰς τοῦτο, δημοσιεύοντες ὅσας ἔχομεν.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ἐκ διαφόρων πηγῶν ἐκδοθεῖσα ὑπὸ Ἐπαμ. Ι. Σταματιάδου. Ἀθῆναι 1867.

Ἱστορίαν τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως μίαν εἶχομεν, ἂν δὲν λανθάνομεθα, μέχρι τοῦδε, τὴν τοῦ Κ. Mignet, τὴν μεταφρασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κ. Ε. Σίμου, καὶ αὐτὴν πρὸ πολλοῦ ἐκλείψασιν. Καὶ ὅμως ἡ ἀνάγκη τοιοῦτου συγγράμματος εἶναι ἀπαραίτητος· διότι ἐν τῷ βίῳ τῶν ἔθνων ὑπάρχουσιν ἑποχαί, τῶν ὁποίων ἡ ἱστορία, διὰ τὰς ἐπ' αὐτῶν τελεσθεῖσας πράξεις καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν ἐκ τούτων ἐπιβροήν, πρέπει νὰ ἦναι γνωστὴ, οὐ μόνον πρὸς τοὺς πολιτευομένους καὶ τοὺς λογίους, ἀλλὰ καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἐλευθερίως ἀνατραφέντας.

Ὁ Κ. Ἐπαμ. Σταματιάδης ἀνεπλήρωσεν ἐσχάτως τὴν ἔλλειψιν ταύτην, ἐκδοὺς ἐν ἐνὶ τόμῳ ἱστορίαν τῆς ἐπαναστάσεως ἐκείνης, περιέχουσιν ἐν συνόψει καὶ εὐλήπτως τὰ κυριώτερα γεγονότα, καὶ διὰ τοῦτο κατάλληλον πρὸς πάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις. Ὁ Κ. Σταματιάδης δὲν φαίνεται πρῶτον σήμερον εἰς τὸ κοινόν· διότι εἰ καὶ νέος, ἐτι ἀπὸ τοῦ 1862 ἐξέδοτο τὰ Σαμιακά, περὶ ὧν ἐγράψαμεν τότε ἐν τῇ Παρδῶρα, καὶ μετὰ ταῦτα ἄλλα πονήματα, ἦτοι τὴν Βιογραφίαν τῶν Μεγάλων Διεργασιῶν, τὴν Περιγραφὴν τῆς Ἀγίας Σοφίας, τὴν Ἄλωσιν τοῦ Βυζαντίου ὑπὸ τῶν Φράγκων, τὸ Χριστιανικὸν ἐγκόλπιον καὶ τὸν Ἐλικώνιον Μῶμον. Τὴν ὄραν δὲ καθ' ἣν γράφομεν εὐρίσκονται εἰς τὰ πιστήρια ἡ ἱστορία τοῦ ὀθωμ. Κράτους καὶ ὁ Ἰππόδρομος τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τρία δὲ ἄλλα φιλοπονήματα τοῦ αὐτοῦ, δηλαδὴ οἱ ἐν τῇ Ἀνατολῇ Καταλάνοι, ἡ περιγραφὴ νήσων τινῶν καὶ ἡ Ἐγκυκλοπαιδεία τῆς καθ' ἡμᾶς ἑλληνικῆς πρὸς χρῆσιν τῶν Ἰταλῶν, θέλουσιν ἴδει μετ' ὀλίγον τὸ φῶς.

(4) Σελ. 265.

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟΝ ΡΟΔΟΝ.

(Συνέχ. ἴδε φυλλάδ. 425.)

ΘΞΘ

Γ.

Καὶ ἐπορεύθησαν πρὸς τὴν οἰκίαν· ὅτε δὲ εἰσῆλθον ἤκουσαν κτύπους συγκρουομένων σφαιρῶν, καὶ ἀνοίξαντες τὴν θύραν δωματίου, ἐγένοντο περιχαρῶς δεκτοὶ ὑπὸ τῆς Οὐρανίας ἧτις εἶχε κερδήσει.

— Νὰ παίξωμεν καὶ οἱ τέσσαρες, ἀνέκραξεν ἡ νέα μετὰ τῆς συνήθους αὐτῆ ζωηρότητος· ἐγὼ θὰ συντροφεύσω μὲ τὴν ἐξαδέλφην μου καὶ σεις οἱ δύο μαζί.

— Τὴν συμφωνίαν αὐτὴν δὲν τὴν δέχομαι, ἀπεκρίθη ὁ Ἀνδρέας μειδιῶν· εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦ σφαιριστηρίου πρέπει νὰ κάμωμεν ὅπως καὶ εἰς τὸν χορόν. Ἐάν παραδείγματος χάριν ἐπρόκειτο νὰ χορευόσωμεν θὰ ἐσυντρόφευα μὲ τὸν Ἀρισταίδην ἢ μὲ ὑμᾶς;

Ἡ ἰδέα ὅτι ὁ μνηστήρ αὐτῆς θὰ ἐπέιχε τόπον γυναικὸς ἐδιπλασίασε τὴν φαιδρότητα τῆς Κ. Σιμάρ, ἧτις ἀπεφάσισε νὰ ρίψῃσι λαχρόν· ἡ δὲ τυφλὴ τύχη, φανεῖσα ὀξυδερκῆς τὴν φορὰν ταύτην, συνήνωσε τοὺς δύο μελλονύμφους.

Ὁ Ἀνδρέας, ἔχων τὴν συνείδησιν τῆς ὑπεροχῆς του, ἔπαιξε μὲ ἀδιαφορίαν· ὁ Τεσιὲ ἐξ ἐναντίας, προσήλωσεν ὅλην του τὴν προσοχὴν ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ κερδήσῃ μαγίστην μάχην· αἱ δὲ δύο ἐξαδέλφαι εἶχον τὴν φαιδρότητα ἧτις κυριεῖται τὰς γυναικῶν ὡσὰκις παίζουσιν ἀνδρικὰ παιγνίδια. Ἡ Οὐρανία μάλιστα εἶχε ζωηρότητα παιδίου· ἐπήδα, ἐμάλλωνε τὸν σύντροφόν της, ἐπροκάλει τοὺς ἐναντίους, κατέκρινεν ἑαυτὴν, ἐγάλα, ἐσκυθρόπαζεν, εἰς ἕνα λόγον ἐφαίνετο ὅτι ἡ ὑπαρξίς της ἐκρέματο ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ παιγνιδίου.

— Παράδοξος νόμψη! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀνδρέας, μάλλον προσέχων εἰς αὐτὴν ἢ εἰς τὸ παιγνίδιον. Ὡραῖον διαβολάκι! Θεσαυρὸς μὲν εἰς ἐραστὴν, κόλασις ὅμως εἰς σύζυγον!

Τὸ παιγνίδιον ἤγγιζεν εἰς τὰ τέλος, καὶ ἡ Οὐρανία, βλέπουσα ὅτι ἀφούκτως θὰ ἐνίκα ἐπήδα ἀπὸ τὴν χαρὰν της. Ὁ Τεσιὲ, ὅστις ἐμελλε νὰ παίξῃ, ἔκυψε μετὰ τινος βραδύτητος καὶ, κατὰ τὴν συνήθειάν του, προητοιμάζετο μὲ προσοχὴν νὰ κτυπήσῃ. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Οὐρανία, σκιρτώσα ἐξ ἀνυπομονησίας, ἔθετο τὴν λευκὴν χεῖρά της εἰς τὸ χεῖλος τοῦ σφαιριστηρίου, ὡς ἂν ἤθελε νὰ ταχύνῃ τὸν κτύπον· τοῦτο δὲ ἐπὶ τοσοῦτον περιέσπασε τὴν προσοχὴν τοῦ παίζοντος, ὥστε ἀντὶ νὰ κτυπήσῃ τὴν ἐρυθρὰν σφαῖραν ἐξηκόντισεν ἀπ' εὐθείας τὴν ἰδικὴν του πρὸς τὸ θυλάκιον καὶ